

ISH AIT HAMOU

WACHTEN
OP
NOAH

STRANDVRIJWILLIGERS

Daar zat ze, in het donker. Af en toe, tussen twee wolken door, belichtte de halvemaan haar. Dan zagen we haar zitten op dat witte kunststof stoeltje, met gebogen rug, alsof ze de zee amper meer durfde aan te kijken, bang voor wat de golven met zich mee zouden brengen.

Rond haar stoeltje lagen de sporen van de pogingen die ze hadden ondernomen. Fruit. Stukken brood belegd met jam of kaas. Blikjes cola, flesjes water, bekertjes afgekoelde thee of koffie. Een tajine. Onaangeroerde resten van de hoop dat er toch maar iets tussen zou zitten dat ze zelfs in haar verdriet niet zou kunnen weigeren. Maar het was tevergeefs. Roerloos bleef ze zitten.

Vier mannen ontfermden zich over haar. De ene al wat ouder dan de andere. Terwijl wij er allemaal een beetje verloren bij zaten, leken zij zich gerichter door de nacht te bewegen. Om de zoveel tijd wisselden ze onderling een paar woorden uit. Soms in de vorm van een instructie en soms als steun. We zagen handen op schouders landen en vingers wijzen naar de vloedlijn, de vrouw, de klif of de horizon. Soms vroegen de mannen of we iets voor hen konden doen en op andere momenten vroegen ze of wij zelf iets nodig hadden. We waren allemaal getuigen van hoe zij een avond, een nacht en een ochtend de vrouw omringden. Soms bleven ze een tijdje naast haar zitten, waarschijnlijk om haar eraan te herinneren dat ze niet alleen was. Zij waren de enigen die haar benaderden. De enigen die haar aanspraken, die haar aanraakten. Niemand had het ons verboden, maar wij wisten wel beter. Ik denk dat niemand van ons haar verdriet onder ogen durfde te komen. Uiteindelijk waren we maar een groep onbekenden, een groepje mensen die hadden besloten om mee te helpen met de zoektocht. Sommigen van ons liepen langs de vloedlijn om de jongen te zoeken terwijl anderen de keuken van Chez Hussain hielpen schoonmaken, een kleine

bistro die aan het einde van het toegangspad uitkeek over het strand. Maar de meeste uren brachten we zittend door op het koude zand terwijl we naar de vrouw en de vier mannen keken, en wachtten. We voelden de voorzichtigheid waarmee de mannen handelden. Een van hen herkenden we als de man van de parasols, de andere was Hussain van de bistro. Ook was er een Senegalees die op het strand souvenirs verkocht en de vierde man, die als laatste was aangekomen, moest haar echtgenoot zijn, veronderstelden we.

Om de zoveel tijd veranderde de wind het aanzicht van het strand in het maanlicht, behalve het stukje strand onder de poten van het terrasstoeltje waarop ze zat. Een vrouw op een kunststof witte stoel. Naast haar een vlaggenmast. Wachtend op haar jongen.

Sinds die nacht heeft geen van ons nog op dezelfde manier naar de zee gekeken. De brekende golven hadden altijd op aanmoedigende schouderkloppen geleken, maar tijdens die lange nacht klonken ze ontmoedigend. Ze braken in een ritme van verdriet. Traag en zwaar. De meeuwen die tussen de nachtelijke wolken en onze hoofden vlogen, krijsten als altijd, maar die nacht klonk hun gekrijs als een

requiem. We zaten allemaal te wachten. Op een mirakel. Op de zee. Op het lichaam van Noah.

FATIMA

De strijkende windvlagen deden de zandkorrels hoog opvliegen. Ik kan ze nu nog op mijn gezicht voelen, het was alsof ze me dwongen wakker te blijven.

Ik wist niet of het avond of ochtend was, ik wist niet of ik er pas een dag zat, of al vijf dagen. Ik wist niet of ik daar alleen was of dat ik omringd was door een menigte. Ik wist weinig, behalve dat elke golf een kans was, een kans dat mijn jongen erdoor gedragen zou worden, teruggebracht zou worden naar de vloedlijn, daar waar de zee sommige van haar geheimen prijs gaf.

Af en toe durfde ik naar het water te kijken, terwijl elke golf mij hetzelfde beloofde als haar voorganger; dat de volgende golf de brenger zou zijn waarop ik zat te wachten.

Ik hield mijn lichaam amper overeind en mijn maag, die alle verdriet opving, liet geen ruimte meer over voor brood of water. Ik raakte niets aan van wat ze me brachten. Ik had geen honger, geen dorst. Mijn angst dat de smaak van zoet fruit een gevoel van genot zou aanwakkeren, kneep mijn maag dicht. Ik was bang dat ik, daar zittend, van iets zou kunnen genieten. Daarom hield ik me stevig vast aan mijn schuldgevoelens. Hoe gek het ook klinkt, het was het enige waardoor ik rust vond, iets waarmee ik mezelf kon straffen.

Nu en dan sloot ik mijn ogen. In de paar tellen van donkerte dacht ik hem te zien, lachend, doorweekt, alsof hij terug kwam gelopen van een onschuldige duik, maar zodra ik mijn ogen opende verdween hij weer. Alleen onder mijn oogleden bestond hij nog, tussen leven en dood, in een ogenblik van hoop.

Ik dacht aan wat ik allemaal beter had kunnen doen. Ik probeerde me het moment te herinneren dat ik hem voor het laatst had gezien, me te herinneren wat ik het laatst tegen hem had gezegd. Ik wist het niet meer, het was alsof ik achteromkeek door een beslagen ruit, er waren alleen vage schaduwen en de geluiden waren dof. Ik hoopte me iets te

herinneren dat zou tegenspreken dat hij door de zee gevoerd was, een bewijs dat die aanname niet klopte, dat hij helemaal niet was verdronken. Alles kon nog. Zolang hij niet levenloos in mijn armen lag, kon alles nog.

Ik herinner me het geklapper van de wapperende vlag boven mijn hoofd. Af en toe, wanneer de wind even ging liggen, hoorde ik de lage stem van Ibou boven het geluid van de zee uit komen. Terwijl het gedruis van de golven me confronteerde met Noahs dood, herinnerde Ibous stem mij aan zijn leven.

Het verlies van Noah viel ook hem verschrikkelijk zwaar, dat wist ik wel zeker. Ik wist het omdat ik had gemerkt hoe graag hij en Noah elkaar hadden en ik voelde het aan hem toen hij op een bepaald moment naast me kwam zitten. Een paar anderen hadden het ook geprobeerd en hoe dankbaar ik hen nu ook ben dat ze dat deden, op dat moment wilde ik niets liever dan dat ze zo ver mogelijk bij mij vandaan bleven. Ze probeerden mij woorden van troost te bieden. Ze gingen naast me op hun hurken zitten, keken op naar mijn gezicht, spraken enkele zinnen tegen me, wachtten dan een tijdje in stilte, hielden mijn hand vast en liepen vervolgens weer weg

toen ik niet reageerde. Ik wilde hun woorden niet horen. Ik wilde hun medeleven niet zien. Het enige wat ik wilde was dat de zee Noah teruggaf.

© 2026 Uitgeverij Manteau / Standaard Uitgeverij nv,
Franklin Rooseveltplaats 12, B-2060 Antwerpen en Ish Ait Hamou

www.standaarduitgeverij.be
info@standaarduitgeverij.be

Vertegenwoordiging in Nederland:
New Book Collective, Utrecht
www.newbookcollective.com

Omslagontwerp: Yannick D'Haese
Vormgeving binnenwerk: Jirka De Preter

Eerste druk: oktober 2026

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Niets uit dit boek mag op enigerlei wijze worden gebruikt of gereproduceerd voor het trainen van kunstmatige-intelligentietechnologieën of -systemen. Dit werk mag niet gebruikt worden voor tekst- en datamining (artikel 4, lid 3 Richtlijn (EU) 2019/790).

ISBN 978 90 223 4243 5
D/2026/0034/373
NUR 301